

ISBN

Astrid Preston * Domokos Johanna
BORDÓ ER^{DŐ}
RE^AD FOREST
ROTER WALD

Astrid Preston * Domokos Johanna
Michael Heim (Transl.) * Christine Schlosser (Übstz.)

BORDÓ ER^{DŐ}
RE^AD FOREST
ROTER WALD

Apokrif

BORDÓ ER^{DŐ}

RE^AD FOREST

ROTER WALD

Astrid Preston (fesmények, paintings, Bilder)
Domokos Johanna (szöveg, text, Texte)
Michael Heim (angol fordítás, English translation,
Englische Übersetzung)
Christine Schlosser (német fordítás, German translation,
Deutsche Übersetzung)

BORDÓ ERDŐ
READ FOREST
ROTER WALD

Kiadó / Publisher / Verlag:
Apokrif - Helsinki

© Astrid Preston, Domokos Johanna

Műszaki szerkesztő / Layout / Design:
Fogarasi László

Nyomda / Printed by / Druckerei:
IDEA Design & Print
Kolozsvár - Cluj, Romania
2004

ISBN

Apokrif
2004

Megható festmény finomítja a néző figyelmét,
hogy utána mindenben inkább jelen lehessen.
Áhítatot finom rezgés kelt. Ha kell e bódulat,
lélekben még sok a durva anyag. Elemek csodás
játékának követése hozzászoktat gyönyörhöz
közelítő súlytalan ugrásokhoz. Hogy valamikor
idő- és térjárás függvényein keresztül szabadon
járhassunk.

When a painting moves us, it refines our consciousness; it heightens our awareness of everything around us. The slightest quiver can awaken wonder in us. If we need this trancelike state, it is because there is much that is coarse in our souls. Following the wondrous play of the elements in the painting, we glide weightlessly towards beauty in anticipation of the day when we may travel unimpeded through time and space.

Ein beeindruckendes Gemälde verfeinert unsere Aufmerksamkeit, damit wir alles um so intensiver wahrnehmen können. Eine feine Schwingung versetzt uns in Andacht. Wenn wir diesen Rausch benötigen, ist in unserer Seele noch viel grobes Material. Indem wir dem wunderbaren Spiel der Elemente folgen, gewöhnen wir uns an die schwerelosen Sprünge, wenn wir frei durch Raum und Zeit reisen können.

Ölelésnyi átélt bordó erdő, mely növekszik. Tágas vidékké. Forgó gömbbé. E gyönyörű áttöri a látás közönyét. Levegő beszívott vére, ággerinc szívvonala, állandó átszövődés: az elemek nyelvén kimondott csoda. Kintről beszállított, és hálával visszasimogatott. Megélése áttöri a saját maga szülte szűrőt, mely érzekelésünk elbódítja.

Minden színen átütő együttérzés bordópirosa: milyen anyag jut a léleknek felöltetni? Fekete-piros kibeszéli a hallatlan nyelvet, és tükröt tart elénk. Láthatni benne magunk. Háttérben sivatag, testrészmassza, és valahol a mindenekkel együtt lévő csoda nélküli csoda. Tükröben többszintű idő, de ezt nem akarjuk tudni. Egyik síkján kimarad az ember. Másik síkján a természet. Lehunyt nézés. Döbbenet. Egyik szemem sír, és sír a másik is.

A stretch of deep-red woods, embraced, experienced, growing. Into a broad land. Into a revolving orb. So beautiful it shatters the indifference of seeing. The blood of the air inhaled, the heart line of the branch's spine, a continuous interweaving - such is the miracle articulated by the language of the elements in the painting. Delivered from without, then caressed and returned with gratitude. The experience of the miracle shatters the self-made filter blunting our senses.

Deep-red compassion sweeping through all the colours: What material has the soul left to don? Black-red proclaims a language yet unknown and holds a mirror up to us. We can see ourselves. Against a background of wasteland, body parts, and the always present miracle-without-miracle. Time in the mirror is polychromic, but we prefer to ignore that. On one level humans are left out, on another - nature. Watching with closed eyes. Consternation. One of my eyes is crying. The other one is crying, too.

Eine Umarmung voll tiefroten Waldes, erfahren, sich weiter ausdehnend. Zu einem weiten Land. Zu einem drehenden Ball. Das Wunderbare durchbricht den Gleichmut des Blicks. Das eingeatmete Luftblut, die Herzlinie des Zweiggerüstes, das fortwährende Durchweben – Wunder in der Sprache der Elemente. Von außen hineingetragen, liebkost und dankbar zurückgegeben. Die Erfahrung dessen durchbricht den selbst geschaffenen Filter, der die Wahrnehmung betäubt.

Tiefrotes Mitgefühl durchströmt alle Farben: welcher Stoff kann die Seele füllen? Schwarz-rot spricht die ungehörte Sprache und hält uns den Spiegel vor. Darin können wir uns sehen. Im Hintergrund Wüste, eine Masse von Körperteilen und irgendwo das Wunder-ohne-Wunder. Die Zeit im Spiegel ist mehrdimensional, doch davon wollen wir nicht wissen. Auf der einen Ebene bleibt der Mensch außen. Auf der anderen die Natur. Blick mit geschlossenen Augen. Betroffenheit. Mein eines Auge weint, das andere auch.

Kibillenés nem mikor kérdése. Rezgést és színt, mint agyat és szívet, mi együtt való, széttépi az érzékelés. Kezdhetjük előről. Ennyien már összegyűltek. Magasak. Magukba nézőek. Ösvényeik egyszerűek, mint erőt finoman áramló szabad szívtekervények. Arcuk egymáshoz oly közel, hogy nevetés a találók vágyait összeérinthesse. Felcsillanás aeón-, évszak- vagy pillanathosszú lélegzés lüktetésére. Erre jelen. Mindig lélekzők, ráébredésben merészek mindenki fölé szegődtek.

Fentről érkezni másként kihívás, mint lentről felefelé haladni. Van, kinek kezet kell nyújtani, van, kinek teret kell nyitni, hogy lényege ritmusán lehessen. Látod a szín előtti Zöldet, Sárgát?

Kezdjük örökre.

Deflection is not a question of when. Quiver and colour, though one, are wrenched asunder by experience. Let us begin from the beginning. Gathered together. Tall. Looking inward. Simple, shadowed paths, free as the convolutions of the heart. Their faces so close as to let laughter touch the passions' finders. A flash lasting the pulsated breath of an aeon, a century, a moment. Present. In spirit. Always. Daring to be open to everyone.

Feel the challenge from above in a different way, as if proceeding from below. Some need a hand proffered, others need space opened for the rhythm of their beings. Do you see the pre-colour Earth, the Yellow?

Let us begin for eternity.

Ausschlag ist keine Frage des Wann. Schwingung und Farbe, Geist und Herz, alles, was eins ist, zertrennt die Wahrnehmung. Beginnen wir von vorn. Gemeinsam. Groß. Bewußt. Auf einfachen Wegen, die freien Herzwindungen gleichen, in denen die Kraft fein dahinströmt. Die Gesichter stehen zueinander so nahe, dass das Lachen ihre Sehnsüchte zusammen berührt. Ein Schimmer auf dem pulsierenden Atmen für ein Äon, ein Jahrhundert oder einen Augenblick lang. Es ist da. Für jeden, der atmet, der erwachen will.

Der Weg von oben ist anders, als von unten nach oben streben. Manche brauchen die ausgestreckte Hand, andere den geöffneten Raum, um im Rhythmus des Wesens sein zu können. Siehst Du das Grün vor den Farben, das Gelb?

Beginnen wir für die Ewigkeit.

Bolygónk bensője tűz. Pár mérföldes földköpenybe öltözik. Földköpenyének szövője humusz. Növények, testek rothadása kell nekünk. Amint selymesfényből betonná szilárdul a földköpeny, egyre keményebb testet látszatnak szénvázai. Mit észlelünk: köpeny. Miként van, mi alatta, mi bent? Bent az, hol fénnnyé változik a sötét.

Tájékozódás köde. Nem tévelygést sejtető, hanem születés hosszú útján kísérő. Rengeteg lekötetlen idea. Lélek vegyértékei szabadon. Milyen előhívót használsz történéseid megértéséhez? Hányan és hányféleképpen próbálták meg látni, láttatni a lélek közvetlen felvételeit? Miután végigkövettük a festmény elemeinek csodás játékát, hasonlóan észlelhetnénk mindenütt.

Meleg a föld. Nem messze tó. Hajnal közeledik. Levegő eléri a befogadás küszöbét. Mint lélek, telítődéstől kristályosodik. Lehetőségekben izzítja elemeit a köd, megszínezi a láthatatlant. Érzékibbé teszi, mi velünk. Viszonyok. Benső térben messzire jutunk. Elmarad az öltöztető elem, kiemelkedik a szerkezet, és előkerül a csend.

Magamból hozom az életbirodalom kiengedő kapujánál vélt ködöt. Továbbviszem-e, vagy láttatóvá átkeverem. Ködfénykisülés. Láttatásnak kezdete ős, kényelmesen a megérzésben, benső hangban. Lelassítja az időt, lelassítja a mozgást. Percek órákra nyúlnak, és többévszázadosra az életkorok. Ősapám, ősanyám örömét élem. Mindenki gyönyörű csendjét.

Világosodik. El sem rejtve. Ilyenek a titkaink. Harmattá válik a köd. Nedvessé a lélegzet.

There is fire inside the planet. It wears flesh and a coat of earth several miles thick. The coat's weaver is humus. We need the putrefaction of plants and bodies. While the earth coat hardens from silkligh into concrete, the coal structures form an increasingly hard body. What we perceive is the coat. And below, inside? Inside is where darkness turns to light.

The fog of orientation. But not misleading; no, a companion on the long journey of birth. A myriad of unbounded ideas. Free, the valences of the mind. What developer do you use for your stories? How many have tried to see and make others see the mind's unmitigated snapshots? In how many ways? Having followed the wondrous play of the elements in the painting, we find wonder everywhere.

The earth is warm. A lake nearby. Dawn is approaching. The air reaches its capacity. Like the mind it overflows and starts crystallizing. The fog heats the elements into potentials, colours the invisible. It makes what is with us more sensory. Relations. We go far in inner space. Disguise falls by the wayside, structure juts out and calm appears.

I remove from myself the imaginary fog at the liberating gate of the realm of life. Shall I take it with me or shall I make it visible? Fogfulmination. Making it perceptible is primary. It feels comfortable in anticipation, in its inner voice. It slows time down, it slows down motion. Minutes go on for hours, lives for thousands of years. I experience the joy of great-grandmothers and great-grandfathers. Everyone's wonderful calm.

Dawn has come. Not at all hidden. Like our secrets. The fog turns to dew. Your breath is moist.

Im Inneren des Planeten ist Feuer. Seinen Körper bedeckt ein mehrere Meilen dicker Mantel. Das Gewebe des Erdmantels ist aus Humus. Wir brauchen die Fäulnis der Pflanzen und Körper. Während der Erdmantel aus Seidenlicht zu Beton erstarrt, zeigen die Kohlestrukturen einen immer härteren Körper. Wir fühlen den Mantel. Und darunter, darin? Darinnen ist, wo sich das Dunkel zu Licht wandelt.

Nebel der Orientierung. Aber kein Irrlicht, sondern Begleiter auf dem langen Weg der Geburt. Unendlich viele ungebundene Ideen. Die Valenzen der Seele, frei. Welchen Entwickler benutzt du, um deine Geschichten zu verstehen? Wie viele haben auf welch verschiedene Weisen versucht, direkte Aufnahmen der Seele zu sehen und für andere sichtbar zu machen? Nachdem wir das wunderbare Spiel der Elemente auf dem Gemälde erlebt haben, können wir es überall wahrnehmen.

Die Erde ist warm. Ein See nicht weit. Der Morgen naht. Die Luft erreicht ihre Aufnahmekapazität. Wie die Seele ist sie gesättigt und kristallisiert. Der Nebel lässt die Elemente in den Möglichkeiten erglühen, färbt das Unsichtbare. Wir werden sensibler. Die Beziehungen. Im inneren Raum kommen wir weit voran. Die Maske verschwindet, die Struktur kommt hervor, und Stille tritt ein.

Ich hole aus mir den vermeintlichen Nebel am Entlassungstor des Lebensreiches hervor. Soll ich ihn weiter mit mir herumtragen oder ihn sichtbar machen? Nebel-Lichtentladung. Der Urbeginn des Sichtbarmachens, angenehm in der Empfindung, im inneren Ton. Die Zeit verlangsamt, die Bewegung verlangsamt. Minuten dehnen sich zu Stunden und Lebensalter zu Jahrhunderten. Ich lebe die Freude meiner Urgroßväter und meiner Urgroßmütter. Die wunderbare Stille von jedem einzelnen.

Es wird hell. Nicht alles ist verborgen. Wie unsere Geheimnisse. Der Nebel wird zu Tau. Unser Atem wird feucht.

Egy arc egészen távolról: boldogság bolygójáról
figyel. Egészen távolról, feloldva félelem és düh
kötelékeit. Gyönyörködik a tájban. Együttérzésben,
szerelemben fürösztli. Onnan. Könnyedén. Melynek
szíve ezek a madarak. Testünk ágain. Feloldás ezer
árnyalatának mind külön arcot adni, és ezerarcú
képben magunkra ismerni. Hány arcot érzel,
mellyel feléd ajándékoz a világ? Hány arc
figyelmével tekintesz rá?

Hívd haza a szeleket, melyek szétszorják a lelket,
mint hamut. Hozd vissza hamuból a parazsat,
jelen ízzó szélcsendjét. Tűz évszakában szólalnak
meg a madarak. Rövid, lélekben csengő dalaikkal
feloldják az értelem takaró fátylait, finomítva
kinyílnak arcaink. Mert nem alanyt kutat, hanem
utat mutat. Ezerarcúvá változásig. Örömmeder.
Lépeshez, szóláshoz, születéshez, meghaláshoz.
Fenséges bizalommal átlépni, és ugyanúgy
megszületni. Otthon. Itt is, túl is. Teljes átfedésben.
Madárhang, melyet hallasz, innen.

One face is watching from afar: from the world of happiness. Far away, dissolving the ties of anger and anxiety. Blissful in the landscape. It bathes it with compassion and loving kindness. From there. Gently. Its hearts are these birds. On the branches of our body. Portraying a thousand unshaded faces, each on its own, and recognizing ourselves in this picture of a thousand faces. With how many faces do you let the world shower you with presents? With how many faces do you gaze back at it?

Call home the winds that scatter the minds like ashes. Take the embers back from the ashes, the glowing windcalm of the present. Birds sing in the season of fire. Their brief songs, echoing in our hearts, dissolve the veils of the mind, and our faces, refined by them, radiate. Because it searches not for subjects but shows the road. Turning into a thousand faces. Riverbed of joy. For moving, speaking, birth and death. Crossing over with supreme trust and likewise being born. HOME. On this side and on the other. Complete overlapping. The birdsong you hear is from this side.

Ein Gesicht schaut von weit her: vom Planet der Freude. Aus weiter Ferne, die Fesseln von Angst und Wut gelöst. Selig in der Landschaft. Es wird gebadet in Mitgefühl und Liebe. Von dort. Sanft. Sein Herz sind die Vögel. Auf den Zweigen unseres Körpers. All den tausend Schimmern der Auflösung ein eigenes Gesicht geben, und uns im Bild des tausendfachen Gesichtes erkennen. Wie viele Gesichter fühlst du, mit welchem beschenkt dich die Welt? Mit wie vielen Gesichtern blickst du auf sie?

Ruf die Winde zurück, die die Seele wie Asche zerstreut haben. Hol die Glut aus der Asche zurück, die glühende Windstille der Gegenwart. In der Jahreszeit des Feuers singen die Vögel. Ihre kurzen, die Seele berührenden Lieder lüften die Schleier, die das Verstehen bedecken, und sie öffnen unsere Gesichter. Denn sie suchen nicht nach Subjekten, sondern weisen Wege. Bis zu den Tausend Gesichtern. Ein Freudenflußbett. Für das Bewegen, für das Sprechen, für die Geburt und den Tod. Mit erhabener Zuversicht transzendieren und auf diese Weise geboren sein. ZU HAUSE. Hier und auch dort. In vollkommener Übereinstimmung. Der Gesang der Vögel, den du vernimmst, ist von hier.

Ragyogó zöld domb. Körben fák. Nyugalom érzése: meleg van, verőfényes. Ketten mennek fel a dombra. Lassan. Egészen lassan, mozdulat és csend összevont érzékelésében. E lassúságban itt a sietés boldog elkerülése, Tűz ekként fújt finom fokozása. Mert benne van a gyors felrohanás a dombra, cipők, ruhák szélbe, fénybe való vidám röptetése — láthatatlan. Mint ahogy ők is azok.

Minden lépésnél kedvesség. Türelem. Jóság. Ami búza előtti megtiszteléséhez kell. Ami levelekhez való hasonlatossághoz kell. Ami örökkön virágzó, gyümölcseik ontó fényfák emlékéhez kell. Az ég közel. Illatos minden-füvek, illatos minden-fák - zamattal teli a levegő, melyben minden könnyűvé és finommá lesz.

A sparkling green hillock. Trees all around. A feeling of peace: it is warm, the sun is out. Two people are going up the hill. Slowly. Quite slowly. Conscious of both movement and stillness. There is a happy avoidance of haste in their slowness, a subtle heightening of Fire. For it contains the rapid scaling of the hill, the shoes, the clothes flying into the wind and light-invisible. As the two are themselves.

Goodness at every step. Patience. Kindness. Which is needed to revere the wheat. Which is needed to reproduce the leaves. Which is needed to remember the ever-blossoming and fruiting trees of light. The sky is near. The fragrant every-grass, the fragrant every-tree. The air, in which everything will become light and delicate, is full of the aroma.

Schimmernder grüner Hügel. Von Bäumen umgeben. Das Gefühl der Stille: es ist warm und sonnig. Zwei Menschen gehen hinauf auf den Hügel. Langsam. Sehr langsam, in der bewussten Wahrnehmung des Zusammenspiels von Bewegung und Stille. In dieser Langsamkeit liegt die freundliche Vermeidung von Hast, das feine Anfachen des Feuers. Darin ist die schnelle Besteigung des Hügels, das fröhliche Fliegen der Schuhe und Kleider im Wind und Licht – unsichtbar. Als wären es auch die Zwei.

Jeder Schritt ist Freude. Geduld. Güte. Was man braucht, um den Weizen zu achten. Was man braucht, um sich die Blätter vorstellen zu können. Was man braucht, um sich an die ewig blühenden und Früchte tragenden Lichtbäume zu erinnern. Der Himmel ist nahe. Das duftende Immer-Gras, die duftenden Immer-Bäume - die Luft, in der alles leichter und feiner wird, ist voller Aromen.

Nem nehéz vagy könnyű. Lent vagy fent. Valós vagy képzelt. Semmi vagy valami. Hanem az ÉS. Születni ezen a keresztmetszeten. Színbuborékban táj, formabuborékban történések. Emlékekből vágy. Az élet súlytalansága. Következő pillantásnak ebből nem jut látható.

Mantraszótagok tájképbuborékban, hogy felismerésünk ne maradjon részletes. Buborékban mindennapi levegővételeink. Remegünk a múlandóságtól, hisz félünk az öröm fulladásától. Hol a Tágas, Mély Kék?

Szívszem meglátja a buborékba belopakodott Kéket. Nem a színt, hanem az átható ellenpólus nélküli örömet és szépet. Üreskék belenyújtózik a tájba, életre kelti, és átemel. Önkívületből önbelületbe.

Kinti és benti egyensúlya. Ürességre való nehézkedés. Részletekben lüktető erőegész. *Üres a forma. Az üresség forma. Üresség nincs forma lehetősége nélkül. Forma nincs az üresség nélkül...*

Neither heavy nor light. Neither up nor down.
Neither real nor illusory. Neither nothing nor
something. But the AND. Birth at this crosspoint.
Landscape in colour bubbles, stories in form
bubbles, emotions from memory bubbles. The
lightness of life. The following gaze does not
become visible.

Mantra syllables in landscape bubbles to keep our
understanding from remaining partial. Everyday
breathing in bubbles. We tremble from
transitoriness, fearing the suffocation of happiness.
Where is the Bright, Deep Blue?

The heart-eye discovers the bubbles' hidden Blue.
Not the colour; no, the pervasive joy and beauty
without antipode. The empty-blue stretches into
the landscape, giving it life, and helping it to
transcend. From extasis to instasis.

Balance outside and in. Gravitation on to
emptiness. The strength-whole pulsating in the
parts. *Form is empty. Emptiness is form. There is no
emptiness without the possibility of form. There is no form
without emptiness.*

Weder schwer noch leicht. Unten oder oben. Real oder fiktiv. Nichts oder etwas. Sondern das UND. Geboren in diesem Schnittpunkt. Landschaft in Farbblasen, Geschichten in Formblasen. Sehnsucht aus den Erinnerungen. Die Schwerelosigkeit des Lebens. Der nächste Blick wird nicht sichtbar.

Mantrasilben in Landschaftsblasen, damit unser Verstehen nicht partiell bleibt. Unser alltägliches Atmen in der Blase. Unser Zittern vor der Vergänglichkeit, unsere Angst, vor Freude zu ersticken. Wo ist das Weite, Tiefe Blau?

Das Herzauge sieht das in Blasen versteckte Blau. Nicht die Farbe, sondern die Freude und Schönheit ohne Gegenpol. Das Leer-Blau dehnt sich in die Landschaft aus, schafft Leben und transzendiert. Vom Außenselbst zum Innenselbst.

Äußeres und inneres Gleichgewicht. Gravitation zur Leere. Das Kraftganze pulsiert in Teilen. *Die Form ist leer. Die Leere ist Form. Die Leere existiert nicht ohne die Möglichkeit der Form. Die Form existiert nicht ohne die Leere..*

Szerzők:

Astrid PRESTON 1945-ben született Svédországban. Festőként a kaliforniai Santa Monicában él.

DOMOKOS Johanna 1970-ben született Erdélyben. Íróként, fényképészként és performance előadóként tevékeny. Jelenleg Los Angelesben él.

Christine SCHLOSSER 1961-ben született Berlinben. Hungarológus, és a magyar irodalom fordítója, aki Berlinben él.

Michael HEIM a Kaliforniai Egyetem Los Angeles-i Szláv Tanszékén professzor, és számos közép és kelet-európai szerző angol nyelvű fordítója.

Contributors:

Astrid PRESTON (b.1945 in Sweden) is a painter who lives and works in Santa Monica, California.

Johanna DOMOKOS (b. 1970 in Transylvania) is a Hungarian poet, photographer and performance artist living in Los Angeles.

Michael HEIM has taught in the Department of Slavic Languages and Literatures at the University of California, Los Angeles, for over thirty years. He translates from a number of East- and Central-European languages.

Christine SCHLOSSER (b. 1961 in Berlin) is a researcher and translator of Hungarian literature. She lives in Berlin.

Autoren:

Astrid PRESTON (geb. 1945 in Sweden) lebt und arbeitet als Malerin in Santa Monica, Kalifornien.

Johanna DOMOKOS (geb. 1970 in Transilvanien) ist ungarische Dichterin, Fotografin und Performancekünstlerin. Sie lebt zur Zeit in Los Angeles.

Michael HEIM unterrichtet am Slavischen Institut, UCLA, seit drei Jahrzehnten und übersetzt mittel- und osteuropäische Autoren ins Englische.

Christine SCHLOSSER (geb. 1961 in Berlin) ist Hungarologin und übersetzt ungarische Literatur. Sie lebt in Berlin.

Képek jegyzéke:

#1 **BORDÓ ERDŐ**, 2002, olajfestmény, 32"x32"

#2 **MEZTELEN FÁK**, 2002, olajfestmény, 32"x32"

#3 **CSEND**, 2002, olajfestmény, 28"x35"

#4 **KOLIBRIK**, 2000, olajfestmény, 60"x20"

#5 **ÁGAKON KERESZTÜL**, 2004, olajfestmény, 42"x42"

#6 **LEBEGŐ KERTEK**, 2001, olajfestmény, 36"x24"

Index of paintings:

#1 **RED FOREST**, 2002, oil on canvas, 32"x32"

#2 **BARE TREES**, 2002, oil on canvas, 32"x32"

#3 **SILENCE**, 2002, oil on canvas, 28"x35"

#4 **HUMMINGBIRDS**, 2000, oil on canvas, 60"x20"

#5 **THROUGH BRANCHES**, 2004, oil on canvas, 42"x42"

#6 **FLOATING GARDENS**, 2001, oil on canvas, 36"x24"

Bildnachweis:

#1 **ROTER WALD**, 2002, Ölgemälde, 32"x32"

#2 **KAHLE BAUME**, 2002, Ölgemälde, 32"x32"

#3 **STILE**, 2002, Ölgemälde, 28"x35"

#4 **KOLIBRIS**, 2000, Ölgemälde, 60"x20"

#5 **DURCH DIE ZWEIGE**, 2004, Ölgemälde, 42"x42"

#6 **GLEITENDE GÄRTEN**, 2001, Ölgemälde, 36"x24"

